

Jak to bylo ten předchozí týden při naší soukromý prochajdě s Tali super, tak minulej čtvrtek to bylo ..... no jako venčit prostě retarda.

Čekala na mě doma, hezky mě přivítala, ale už při odchodu bylo vidět, že to teda bude trošku jinak, než minule, kdy jsem si mohla dovolit jít takříkajíc s prstíčkem v nosíku ☹ . Ale úplnej propadák to nebyl, to ne, to bych jí pomlouvala. Dost jsem při týhle prochajdě ale promrzla. Protože jsem hodně často postávala.

Pochopitelně nejvíc hned na začátku, kdy jsem jí chtěla dopřát její zamilovanou kratochvíli u rybníčků. Zatímco jsem ji z hrany louky dozorovala, lítala tam zas fakt jako magor, šťastná jak blecha a s vypnutým mozkiem..... no teda... ☹☹ s mozkiem ☹☹ . Prostě jinak.... měla zkrátka vypnuto. A stejně jako ta blecha tam i skákala. Až to zarazilo paničku od jorkšírky Nelinky a s údivem se ptala, jestli fakt skáče do vody . No ... skáče ☹ . Naštěstí ne celá, páč trošánek nám jako mrzne, že jo. A proto jsem už pak zavolala, že aby se dostavila, ať se můžem pohnout dál. Bylo mi taky dost ziminka už.

Minule byla nadšená z toho, že si nosí oslíka a starala se o něj převážně sama, tak teď jsem ji furt musela připomínat, že má úkol a nebohej kopytnatec se furt někde povaloval osamoceně. Taky jsem musela mnohem víc - tedy vlastně furt - mluvit. Byla rozptýlená, rozjívená a momentálně zavostalá, to hlavně teda. Domluva nebyla nemožná, ale byla taková jako těžší, bylo zapotřebí spousty diplomacie a občas i značný důraznosti. Tak trochu jinej pes šel se mnou.

Když jsme došly k haldě uprostřed naší části sídláku opět jsem si dost postála. Tali sama přišla s návrhem, že abychom si čutaly oslíka. Tak fajn, budem čutat. ČUTAT!! ČUTAT, Tali, ne ČUČET. Zní to stejně, ale jedná se o dvě zcela odlišné činnosti ☹ , jsem jí říkala. Páč pokaždý, když jsem jí osla odčutla do dáli a ona si ho ulovila, tak po vítězným kolečku se postavila nahoře na haldě a rozhlížela se tak jako blahoskloně po okolí. "Chjo, to je fakt výborný tohleto!", říkala jsem si, když mi začínala být opět zima. "Poood' prosim Tě už, čučet můžeš klidně doma!" . Trošku to trvalo, než se odhodlala, ale nakonec jsme s pohnuly.

A došly jsme k umělý stěně. Stihly jsme si dát jen jednu stíhačku kolem stěny, když se k nám přidal mladý džek-raslík. A do hry opět vstoupil oslík. Páč milej raslík moooc chtěl oslíka, ale moooc. A Tali mohla lítat prostorem a dělat důležitou páč má ten majetek, že jo. ☹☹ Líтали

tam jak dvě paka. Pak došlo k výměně majitelů oslíka a Tali naopak honila milýho krátkonožku jak nadmutou kozu ☹☹ . Ráda se na to dívám, když čoklidi řáděj. A tak jsem ani nevnímala, že už mi je zasejc zima.

Abych se zahřála, vyvolala jsem stíhačku, když jsme poté s Tali došly k hodinám, kolem kterých je kruh z nízkých laviček. Nechala jsem ji poodejít a když se otočila (OTOČILA SE!!! Aby zjistila, kde jsem!!!! Chápete to??? ☹☹) udělala jsem výpad do strany. Jasně, přilítla jak fúrie a jala se mě stíhat. Konečně nějaký pohyb. Dvakrát jsme si to takhle stříhly a šlo se dom, protože mě to rozhodně nezahřálo. V týhle procházce bylo víc statiky, než pohybu a tak už mi fakt byla pěkná kosa. Domů jsme dorazily spokojeně spokojený a já značně zmrzlá. A nerozmrzla jsem pak ani do druhého dne. Jen jsem - mrazivostí vyčerpaná - vytuhla na gauči a zalomila to od devíti do půl třetí ráno, kdy jsem se pak teda přesunula spořádaně do ložnice.